

לאלי, שלום רב.

קודם כל עלי להודות לך על שטרחת והקדמת לענות לי, ועל ההנאה האינסלקטואלית שגרם לי מכתבך. אין ביננו חלוקי דעות, שהאחוד הוא אקט, שרק יכול לבוא בעקבות תהליך, (ואולי די ממושך). אני גם מסכים, שהוא דורש הכנה נפשית ורעיונית יסודית, בגלל העבר המשותף והנפרד ובגלל האידיוזינקראזיה של כל תנועה. אבל לא זאת הנקודה, שמקופלת בה שאלה של זמן ומצמץ, המדאיגה אותי, אלא שאין שותפות בהרגשה ובמחשבה שהאיחוד הוא הכרחי, ושיש להקריב למענו, קורבנות נפשיים לא קטנים, לא מעט פרסטיז' תנועתית, וותורים לא מבוטלים בניסוחים אהובים ומקובלים. זאת יעשו רק אנשים המוכנים לכך "א פריורי". לא בישיבות, אפילו המוצלחות ביותר, נשכנע איש את רעהו בכורה הסטודי, אלא רק ננסה להצדיק זאת. לא שוכנעתי שיש אצל הקבוצות, לא אגיד זאת ביחס ליחידים, נכונות זאת. מכתבך שכנע אותי כן, שמוקדם עדיין לפסוק בשלילה. אנסה לשכנע בזאת את חברי, ובכך אתה כבר יכול להזדכות, שיש השפעה לדעת יחיד, גם, או בגלל, שהוא חבר תנועה אחרת. בהזדמנות אספר לך ספור שמצדיק זאת מסיבה אחרת.

בהברות